

[Alfred Jensen.]

dette forslag, der blot tjener til at tilsløre udbyttningen, og derfor må vi vende os imod det.

Søren Olesen: Jeg vil gerne give tanken om udbyttedeling min tilslutning, ligesom mine partifæller de forskellige gange, denne sag har været ført frem, har givet tilslutning til princippet. Tanken om udbyttedeling må ligge til grund for al arbejdsdeling, således som også ordføreren for forslagsstillerne var inde på det. Man kan selvfølgelig ikke have arbejdsdeling, medmindre der samtidig foregår en deling af udbyttet. Det specielle, der her er tale om, er imidlertid ikke blot en udbyttedeling i al almindelighed; det, det drejer sig om, er at søge fremmet en speciel form for udbyttedeling, nemlig med hensyn til det overskud, der fremkommer, når de almindelige driftsudgifter og de almindelige lønudgifter er afholdt.

Jeg kender på temmelig nært hold en form for udbyttedeling, som har haft meget stærk fremgang og opnået en meget stærk stilling, nemlig den, der praktiseres indenfor fiskeriet, hvor udbyttedelingen er gennemført til bunds. Denne form for samarbejde har kunnet bestå også under den rationalisering og udvikling, der er sket indenfor fiskerierhvervet. Vi har her det allermost omfattende eksempel på, at man virkelig er gået ind i en praktisk form for udbyttedeling, hvorunder alle parter deler ansvar og fordele med hinanden, og hvorunder udbyttet udregnes efter ganske bestemte procent-satser. Vi må imidlertid være klar over, at denne form for udbyttedeling desværre ikke direkte kan overføres på andre virksomheder, fordi der indenfor fiskerierhvervet gør sig specielle forhold gældende. Udbyttedelingen er imidlertid så stærkt befæstet indenfor fiskeriet, at man slet ikke kan tænke sig, at danske fiskere vil arbejde under andre forhold. Der er endvidere skabt sikkerhed for, at fiskerflåden ejes af fiskerne selv, altså af privatpersoner, og ikke er overgået til store selskaber, således som man kender det fra andre lande. Dette viser, at når man finder en virkelig god form for udbyttedeling, kan det give udmærkede resultater.

Når jeg har givet denne stærke tilslutning til den tanke, der ligger til grund for

lovforslaget, må jeg dog føje til, at jeg står mere tvivlende overfor, at staten kan fremme udbyttedelingstanken. Jeg er jo klar over, at når man gerne vil have tanken fremmet og man synes, det går noget langsomt, ja, så kan det være fristende at tænke: så må vi lægge lidt pres på, så må vi sætte staten til at tage sig af det for, om jeg så må sige, at skyde en genvej til målet. Jeg forstår godt, at den ærede ordfører for forslagsstillerne, der kan se tilbage på en lang årrække, hvorunder han har kæmpet for at gennemføre dette princip, nu bliver utålmodig og tænker: vi må se, om vi ikke kan få staten til at tage sig af det. Jeg kunne egentlig tænke mig at anbefale det ærede medlem at oprette en forening til fremme af tanken om udbyttedeling og måske ad denne vej få nedsat et udvalg som det, der her søges nedsat ved statens foranstaltning.

Dette udvalg kunne indsamle oplysninger og blive vejledende og rådgivende for de virksomheder, som tænker på at gennemføre en udbyttedeling. En statsinstitution bliver i vore dage ret ofte mødt med en vis mistænksomhed. Ifølge lovforslagets § 2, nr. 2, har udvalget til opgave at rette henvendelse til virksomheder med opfordring til at indføre udbyttedeling, og efter min mening vil det føles som et pres, man søger at lægge på virksomhederne. Det vil hindre sagens gennemførelse, og jeg ser også, at i hvert fald forslagsstillerne har været opmærksomme derpå, idet man netop i bemærkningerne til lovforslaget siger, at udbyttedeling må ske ved frivillige overenskomster og lidt efter lidt, og i bemærkningerne til § 2, nr. 2, står der, at for ikke i visse tilfælde at kunne komme til at skade sagen skal man være meget forsigtig med at rette denne henvendelse, og udbyttedelingsnævnet får kun pligt til at overveje henvendelser fra de beskæftigedes side. Man er altså klar over, at selve det, at henvendelsen kommer fra en statsinstitution, kan rumme den fare, at de pågældende virksomheder vil modsætte sig tanken eller måske i hvert fald stille sig ret afvisende overfor den. Anderledes ville det måske gå, hvis henvendelsen kom fra et privat udvalg med særlig sagkundskab på dette område. Et tilbud om hjælp fra et sådant udvalg kan der ikke være nogen bagtanke forbundet med, og derfor mener jeg, at man såvidt